

У Србији, живот непрекидно виси о концу. До недавно нам га јеугрожавао смртоносни мексички грип, а сада нам га угрожавају вакцине против тог истог грипа. Вишак оне толико неопходне прошлогодишње вакцине, без које нас је, како су нам објашњавали, очекивао сигуран масовни помор, а која је у међувремену постала опасан отпад, мораће да се извезе у иностранство. Уништавање вакцина, зависно где и под којим условима буду транспортоване, коштаће од 1,5 до четири евра по килограму, али то је ипак мали трошак у односу на око 4,8 милиона евра колико је већ изгубљено на око 600.000 неискоришћених доза, којима је пре три дана истекао рок употребе.

Помора није било, као ни масовне вакцинације, упркос напорима надлежних и медија да Х1Н1 представе као кугу 21. века. Истина, један од главних разлога за слаб одзив вакцинацији није била отпорност нашег народа на спиновање панике, већ страх од вакцине саме, о којој су, по старом српском обичају, одмах почеле да колају гласине достојне страница „Трећег ока“ или „Зоне сумрака“. На крају, од свих предвиђања тачним су се испоставила само она о скоку вредности акција Новартиса, фармацеутске куће која има много да захвали српском здравственом естаблишменту, и која је, осим са вакцинама, у Србији добар посао направила и са цитостатицима. За оне који су заборавили, Новартис се пре неколико месеци медијски експонирао и поводом полицијске акције „Краба“, односно хапшења лекарско-фармацеутске мафије. Цитостатици су, уз малу помоћ одређених предустретљивих онколога, у српским болницама трошени као витамин ц, требало - не требало. Некима је очигледно било важније да добро живе, него да им пацијенти преживе..

А да је у Србији изгледа важније „живети“ него преживети, говоре и искуства [\[1\]](#) Националне службе за запошљавање, која муку мучи да у земљи са стотинама хиљада незапослених нађе оне вољне да раде, бар на одређеним пословима. Некима је плата лоша, некима је тешко рано да устану, неки једноставно не воле да прљају руке. Мушкарци избегавају тешке физичке послове, попут рада на грађевини, а жене послове собарице, спремачице и прања посуђа. Као у оној причи о томе како би Срби у Сахару увозили песак, тако и поред малог милиона незапослених, и даље увозимо бераче воћа, и то још из Европске уније (Румунија, Бугарска), дрвосече смо, иако је плата и до 1000 евра, принуђени да доводимо из Републике Српске,

[\[2\]](#)

док нам руднике у животу одржавају радници из Македоније.

[\[3\]](#)

Да ли нам још увек није догорело до ноктију па можемо себи да приуштимо да бирамо,

или под хитно морамо да „преломимо мозак“? Руку на срце, можда је ипак само проблем у извору информација – уосталом, ко још у Србији посао тражи преко бироа, кад постоје толике политичке странке које се запошљавањем баве далеко успешније?

Било како било, преживљавање је ових дана опет у медијској жижи. Додуше, оно мало гламурозније, не међу шљивама, већ међу бананама филипинских плажа. Почео је нови циклус ријалити шоу програма „Преживљавач“ или што би наш народ рекао „Сурвајвор“. И то још Ви-Ај-Пи. Сурвајвор је последњих година важио за „најпаветнији“ програм ове врсте, и разликовао се од конкуренције упадљивим недостатком кича, глупости, вулгарности и примитивизама. Сада га се коначно се дочепала и српска естрада, и то онај њен део који је себе сматрао сувише културним и нормалним да би се вуцарао па којекавим фармама, али је једва чекао да се укаже прилика да мало „достојанственије“ стигне до истог циља. Наравно, као и све чега се дотакне, и овај, раније повремено чак занимљив и гледљив програм, наша Ви-Ај-Пи екипа успела је да претвори у медијски треш. Ко је испипо Гоцу Тржан, којој је извирила гола гуза, којој груди, ко је кога изватао у блату... Ипак, и поред очигледних адута, неизвесно је да ли ће Сурвајвор у будућности успети да преузме лидерску позицију од конкурентске Фарме. Истина, минијатурни купаћи костими сваки час спадају, али Фарма се може подичити неупоредиво већим искуством у пласирању скарендости и простаклука најгоре врсте, па ће битка бити узбудљива још неко време. Дакле, новембарске дане обележиће надметање за гледаност између толико нам драгих и за срце прираслих свађа, урлања и псовања међу фармерима уз бубњару у Лисовићима и ваљања по блату препланулих манекенки у бикинијима под тропским сунцем Пацифика. Па ко преживи...

[1] <http://www.blic.rs/Vesti/Beograd/214292/Fizicke-poslove-niko-ne-zeli>

[2] <http://www.pressonline.rs/sr/vesti/regioni/story/9992/U+valjevskom+kraju+niko+neće+da+radi+kao+drvoseča+za+1.000+evra!.html>

[3] http://www.b92.net/biz/vesti/srbija.php?yyyy=2010&mm=10&dd=29&nav_id=468568